

mene, at intet vil opnaas, naar ikke Sundhedskravet ogsaa stilles til Mænd. Dette kalder K. H., at der kastes »et misundeligt Sideblik« til Mændenes Laster og daarlige Vaner.

Kan Laster overhovedet være Genstand for Misundelse?

Ellen Plum.

Valgretsudvalgets „afvisende“ Stilling.

I dette Blads Nr. 27 findes et Referat fra »De Unges Valgret«s Aarsmøde i Løkken. Referatet omtaler særlig Diskussionen om, hvorvidt nævnte Forening bør optage Kvinders Valgret paa sit Program eller ej. I en paa Mødet foreslaaet Resolution findes en Passus om Kvindevalgretsudvalgets »afvisende« Stilling, og det vil derfor maaske være af Interesse for Kv. og Samf.s Læsere at faa noget at vide om denne vor saakaldte »afvisende« Holdning og vor Meningsudveksling med D. U. V.

Vi modtog kort før D. U. V.s Aarsmøde en Forespørgsel fra Foreningens Københavns Kredss om vor Stilling til forannævnte Spørgsmaal.

»Danske Kvindeforeningers Valgretsudvalg« blev derfor sammenkaldt til Drøftelse af vort eventuelle Svar paa den os tilsendte officielle Skrivelse. Diskussionen paa vort Udvalgsmøde blev selvfølgelig ført ud fra det Synspunkt, *hvad et Udvalg, der arbejder for Opnaaelse af Kvinders kommunale Valgret og Valgbarhed*, burde svare og ikke ud fra det Synspunkt, *hvad vi i al Almindelighed mener om Valgret og Valgbarhed*. Og da vi i vort Arbejde for Tiden ikke møder anden Modstand mod Kvinders kommunale Valgret end den, at vi bør vente, til man paa forskellige Omraader har faaet Mændenes Valgret udvidet (som man saa ganske vist ogsaa lover os Lod og Del i), saa udtalte vi os imod at vor Valgret og Valgbarhed sammenkoblede med en Udvidelse af Valgretten i al Almindelighed. Vi svarede derfor omtrent saaledes: »Vi er i høj Grad forbavsede over, at der overhovedet kan menes noget andet med de Unges Valgret end unge Mænds og Kvinders Valgret. Men da vort Udvalgs Arbejde særlig gaar ud paa at skaffe Kvinder lige kommunale Valgret og Valgbarhed med Mænd, noget der kan ske uden en Grundlovsændring, medens dette, at Aldersgrænsen for Valgrettens Opnaaelse nedsættes, kræver en Grundlovsændring, saa frygtet vi for at det for Tiden kun vil lægge os Hindringer i Vejen, at sammenkoble de to forskellige Spørgsmaal.

At vi endnu ikke har faaet kommunale Valgret beror jo netop paa dette, at Spørgsmaalet om Kvinders kommunale Valgret er sammenkoblet med Spørgsmaal om en lavere eller slet ingen Valgcensus ved de kommunale Valg.

(Dette er Hovedindholdet af vort Svar, som jeg ikke kan meddele fuldstændigt, da jeg for Tiden er paa Rundrejse i Jylland).

Deri bunder altsaa vor »afvisende« Stilling.

Vort Formaal er: »lige Retsstilling med Mændene«, men vi arbejder paa Gennemførelsen heraf paa de Punkter, hvor vi har *Haab* om at sejre og ikke ud i det Blaa. Tanken om at Kvinder bør have lige Valgret med Mænd, har i al Almindelighed sejret. Det gælder nu kun om at faa denne Idé gennemført i Praksis. Vi maa derfor regne med de praktiske, forhaandenværende Tilstande og ikke med en Fremtidsudsigst om en Udvidelse af den Valgret, som vi endnu slet ikke har og næppe naar i den nærmeste Fremtid.

Louise Nørlund.

24. Juli 1901.

p. t. Beder.

Fra Uge til Uge.

Den skandinaviske Søndagsmission i Calcutta. Søndagsmissionær William Franks og hans Hustru Andrea G. Franks i Calcutta bede mig om at opfordre Venner her hjemme til at betænke Søfolkene derovre med Gaver til den forestaaende Julefest. Søfolkene sætte Pris paa synlige Vidnesbyrd om, at Julegaverne komme fra de skandinaviske Hjemlande, navnlig er det kærkomment, at der paahæftes skriftlige Julehilsener med Giverens Navn og Postadresse; men disse maa fastgøres saa solidt, at de ikke, under Toldvæsnets Eftersyn i Indien, kan ved Uagtsomhed løses fra Gaverne, saa de bortkomme.

Fru Oberstinde A. Bærentzen (Nørregade 22, 4. Sal, København K.) har atter i Aar velvilligt paataget sig at samle alle Julegaverne, pakke dem ned i de store Forsendelseskasser og besørge dem afsendte. De kan blive fragtfrit sendte til Calcutta ved privat Skibsløjighed henimod Slutningen af September, og Fru Bærentzen beder mig tilføje, at hun i *Dagene mellem d. 20. og 24. September* kan modtage Gaverne til Forsendelse derover.

Med samme Skibsløjighed kan afsendes Bøger, Billedblade og al Slags god Læsning, som Folk maatte være til Sinds at skænke til Bogsamlingen eller til Læsestuen derovre.

Efter d. 24. September kan Fru Bærentzen ikke modtage Julegaver eller Bøger, da hun savner Plads til Opbevaring deraf indtil næste Efteraar, naar der atter skal sendes lignende Julekasser til Calcutta.

Askov, d. 15. August 1901.

H. Nutzhorn,
Formand i Komiteen for
denne Mission.

Indsamling.

Redaktionen har haft den Glæde at modtage under Mærket *I. F. I. N.* 2 Kr. til Herberg for hjemløse Kvinder og 2 Kr. til Rekonvalescenthjem for Kvinder, for hvilke Penge vi kvitterer med Tak.

Rettelse.

Nr. 32 S. 1, Sp. 2, L. 29 f. n. læs: Schallensfeldske.

Fra Ind- og Udland.

Danmark. *Et Tidens Tegn.* Aftenbladet, et af de smaa københavnske Blade, der udgaar om Eftermiddagen, har siden i Vinter — og vedbliver forhaabentlig dermed — indrømmet Kvindesagen en Plads i sin første Spalte. Under Titlen »*Kvindens Krav*« behandles i en daglig Artikel de mest forskelligartede Spørgsmaal vedrørende Kvinders Interesser, som for Eks. deres Stilling til Afholdssagen, Damers Opfattelse af Kvindesagen, Malkepigers Arbejde o. s. v. o. s. v.; dog er det hovedsagelig den arbejdende Kvindes Stilling og Interesser, der giver Stof til disse i det hele velskrevne smaa Indlæg for alle Kvinders fælles Sag, og man maa glæde sig over, at den paa denne Maade føres frem for Kredse, der ellers stiller sig ret uforstaaende til den.

Holland. Fru Dr. C. V. Gerritsen født Aletta H. Jacobs, der vil være Læsere bekendt som en af Kvindesagens ivrigste Forkæmpere i Holland, har vist Kv. og Samf. den Interesse at sende Bladet et meget smukt udstyret og indbundet Katalog over alle Landes Kvindesagslitteratur, samlet og udgivet af hende i Anledning af Verdensudstillingen i Paris i 1900. Kataloget findes i D. Kvindesamfs. Kontor, Nørregade 33 og er til Tjeneste, for hvem der kunde ønske at benytte det.

Tyskland. *Kvindelige Jernbanefunktionærer.* Den prøjsiske Jernbaneminister har anordnet, at der for Fremtiden maa ansættes Kvinder i Jernbanekontorerne til Betjening af Skrivemaskinerne. Kvinder sysselsættes derefter nu ved Billetudsalgene, Telegraf og Telefon, Godsexpedition og i Kontorerne. De maa imidlertid ikke forrette Nattearbejde.

(Flensborg Avis).

Det ubevidstes Poesi.

Novellette i Korrespondancekort af Marie von Ebner-Eschenbach.

1.

Kære Moder.

Slottet ligger paa et Bjerg, som i vor Egn vilde være et Montblanc; men ved Siden af disse Kæmper er det kun et Barn af et Bjerg. Mod Øst aabner der sig en grøn Dal, hvorigennem der flyder en Bæk, saa hvid som pisket Sæbeskum. Naar jeg træder ud paa Balkonen, bruser et Hav af grønne Trætoppe for mine Fødder. »De hilser paa dig, gid du maa føle dig hjemme mellem dem«, sagde Albrecht. Var det ikke kønt? Min Mand er i det hele taget saa god, saa god! Det er først nu, jeg rigtig gør hans Bekendtskab. Egentlig har du ladet mig rejse ud i Verden med en fremmed Herre.

Jeg kysser dine Hænder og vilde gerne sige dig tusind kærlige Ord; men jeg ved, det holder du ikke af, derfor siger jeg kun: lev vel.

Din Datter.

2.

10. Juli.

Tak for dit kære, kære Brev; det er ligefrem haardt, at jeg til Svar kun maa skrive paa et af de nydelige, smaa Kort, som du har givet mig med. Jeg har forresten meget at gøre. Jeg vil saa inderlig gerne blive saadan en Slotsfrue som du, en Støtte og Trøst for alle mine omværende. Men du har saa længe været Herskerinde i dit Hus, og jeg skal først vænne mig til at holde Tøjlerne. Albrecht formaler mig ofte: »Lad dog være med at bede. Fremad siger Obersten til sine Soldater. Dersom han vilde sige: Jeg beder, vær saa god at marchere fremad, saa var der vist mange, som blev tilbage«. Men det er nu ikke det samme, er det vel, søde Moder? Jeg omfavner dig, jeg lægger mit hele Hjerte i — eller skal jeg hellere sige paa — dette Kort.

3.

Mit kære Barn, lad det kun blive ved Kortene, og sæt dig ikke op imod mit Paalæg. At jeg overhovedet ikke faar lange Breve fra dig i det første Aar af dit Ægteskab, har sine gode Grunde, som din Mand, »den fremmede Herre«, som jeg kender saa godt, sikkert vil forstaa; spørg ham bare.

Med trofast Kærlighed

Din Moder.

4.

Jeg viste Albrecht dit Kort og spurgte ham: »Forstaa du hendes Grunde?« Tænk Moder, da saa han saa alvorlig paa mig, at jeg blev helt forskrækket. »Ja naturligvis«, svarede han. Aa Moder, jeg er bange for, at min Mand forstaa dig bedre end jeg gør. Jeg vovede ikke at bede ham om nærmere Forklaring, for jeg er endnu saa undselig over for ham. Han taler saa lidt, er saa indesluttet, og derfor gaar det ikke saa hurtigt, som jeg fra først af troede, med at lære ham at kende. Der er ogsaa noget overordentlig imponerende ved saadan en stor, tavs Mand. Bare vi har overvejet tilstrækkeligt om jeg ikke er altfor ringe til ham, jeg lille Stakkel, som ikke ved noget i Verden eller om Verden.

Jeg skal stræbe at underholde ham! Ak, jeg har aldrig før kedet ham saadan som i de sidste Dage, da jeg har prøvet paa at underholde ham. Jeg ser ham ikke Dagen igennem, da han enten er i Skoven eller paa Fabrikken. Han kommer først ind klokken 7 til Middagsbordet, Derefter ryger han og læser Aviser, og saa begynder den store Tavshed. Et Par Gange har jeg fulgt dit Raad og bragt et og andet paa Bane — Bøger og saadan noget. Han hører taalmodig paa mig, men finder det ikke Umagen værd at svare paa min Passiar. Intet Under heller. — En Mand, som Han! Et Barn, som jeg.

26. Juli.

For tre Dage siden tænkte jeg: Nu vil jeg dog prøve at drage ham ind i en Samtale og spurgte ganske ligefremt: »Hvad sætter du højest, Wallenstein eller Götz?« »Vanskeligt at afgøre«, sagde han, satte sit strenge

Ansigt op og saa ud, som om han rigtig grundede paa noget. Endelig sagde han: »En Bog, som jeg sætter Pris paa, er Schillers Syvaarskrigen! Kender du den?« »Nej, det gør hverken jeg eller nogen anden«. »Hvorfor ikke?« »Fordi den ikke eksisterer«. »Saa—aa? ...« Hans brune Kinder blev endnu mørkere, det er hans Maade at rødme paa. Blev han fortrydelig over, at jeg ikke gik ind paa hans Spøg? Har jeg begaaet nogen anden Dumhed? Nok sagt, han rejste sig, gjorde en Bemærkning om Vejret og gik straks efter sin Vej. Og siden den Tid gaar han bort hver Aften, og jeg ser ham næsten ikke mere. Aa, gid jeg dog havde tiet!

7.

26. Juli.

Kære Søster.

Det gaar ikke som det skulde. Min Kone er et Mønster i Godhed, i Forstand, i Lærdom, i alt muligt. Hun staar altfor højt for mig. Og hun har altfor høje Tanker om mig!

En Gang vil hendes Øjne aabnes, og saa mister jeg alt. Hendes Kærlighed, som hun har skænket mig i Blinde, er mig alt.

Den Mand er at beklage, som har truffet et daarligt Valg i Ægteskabet; jeg har valgt altfor godt, og derfor er jeg aller mest at beklage.

Albrecht.

1—8.

I Aftes gjorde Albrecht og jeg en Ridetur gennem Dalen. Et langt Stykke Vej er den temmelig smal, men saa breder den sig pludselig til grønne Engstrækninger og en lille Sø, hvorfra vor egen Bæk har sit Udspring. Ved Søens Bred ligger der en Have og i Haven et aller-kæreste lille Slot. »Hvem tilhører alt dette? Hvem bor her?« spurgte jeg. »En Grev Wiesenburg har boet der. «Har?« »Ja, han døde for kort Tid siden i Ems«. »Ugift?« »Nej«. »Og hans Enke?« »Har taget Ophold i Udlandet«. »Og denne yndige Ejendom?« »Staar tom, skal sælges«. »Staar ikke tom! Der vajer Flag fra Taget, og Grevinden maa være kommen hjem«. — Da saa jeg, hvor man maa tage sig i Agt for at modsige ham, især naar — Tilgiv mig, i Dag maa jeg have Lov at tage et Kort til.

9.

(Fortsættelse).

Især naar han har Uret som i Gaar; thi snart bekræftede en Bonde-mand, som vi mødte, min Formodning, at Grevinde Blanka von Wiesenburg er vendt tilbage. »Der ser du!« raabte jeg. Albrecht tav, bed i sit Overskæg og plagede sin Hest. Til sidst kunde jeg ikke holde det ud længere og sagde: »Men Albrecht, det stakkels Dyr! ... Gid den Grevinde sad der, hvor Peberet gror«.

Han tilkastede mig et Blik — Sig mig, Moder, hører en Kone nogensinde op med at være bange for sin Mand?

10.

Kæreste Moder!

Jeg hører, at min Fætter Hans gen er i M. og fremdeles ligger i Fru F.'s Lænker. Vil du ikke kalde ham til dig og tale alvorlig med ham? Du forstaaar at vække Folks Samvittighed. Du kan ogsaa sige ham, at Albrecht og jeg vi skammer os over ham. Albrecht forstaaar ikke, at en Mand kan være saa æreløs, at gøre Kur til en anden Mands Kone. Du skulde have set den Sindsbevægelse, hvormed han paa mit Spørgsmaal: »Begræber du det?« svarede: »Hvad vilde du sige til en Mand, der havde baaret sig saadan ad?« Jeg skyndte mig at berolige ham: »Saadan en Mand vilde jeg foragte! Han var jo en Tyv og en Bedrager og hver Time han levede en Løgner«.

»Ja det er sandt, det er sandt!« udbrød Albrecht med et Udtryk, som jeg ikke kan beskrive. Hvor den Mand maa være ædel, som føler en saadan Smerte over en andens Sletved! Jeg rejste mig, gik hen til ham og trykkede et Kys paa hans ærlige Pande. Men han kan lige saa lidt som du lide Udbrud af Ømhed, hvilket jeg egentlig synes godt om. — »Lad være«, sagde han sagte og vendte sig bort.